ΑΓΝΩΣΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ περίφημος σιδηροῦς ἀρχικαγκελάριος τῆς Γερμανίας Βίσμαρκ εἶχε ἀρρωστήσει βαρειά, κάλεσε κάποιον γιατρὸ νὰ τὸν ἐξετάση. Ὁ Σβένιγκερ—ἔτσι λεγόταν ὁ γιατρὸς—πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Ὑψηλοῦ ἀσθενοῦς καί, κατὰ τὴν ἐπαγγελματική του συνήθεια, ἄρχισε νὰ τοῦ ἀτευθύνη διάφορες ἐρωτήσεις γιὰ τὴν κρᾶσι του κλπ.

Ἀλλὰ ὁ φοβερὸς ἀρχικαγκελάριος ἐξωργίστηκε ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις τοῦ γιατροῦ καὶ τοῦ ἀπάντησε μὲ σκαιότητα :

— Ἐγὼ σ' ἔφερα ἐδῶ γιὰ νὰ μὲ ἀνακουφίσης καὶ ὄχι γιὰ νὰ μοῦ κάνης ἀνάκρισι...

— Ὑψηλότατε, ἀπάντησε τότε ὁ Σβένιγκερ ἀτάραχος, ἐμένα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ φύγω. Φεύγω γιατί δὲν μπορῶ νὰ διαγνώσω τὴν ἀσθένειά σας, ἀφοῦ δὲν μοῦ ἀπαντᾶτε σ' ὅσα σᾶς ρωτῶ. Ἔχετε φωνή, ἀλλὰ προτιμᾶτε νὰ μὴν τὴ μεταχειριστῆτε στὴν περίστασι αὐτή. Γι' αὐτὸ τὸ καλύτερο εἶνε νὰ φωνάξετε ἕνα κτηνίατρο !

Ἡ θαρραλέα αὐτὴ ἀπάντησι τοῦ γιατροῦ συνετέλεσε ὥστε, ὁ Βίσμαρκ νὰ τὸν ἐκτιμήση καὶ νὰ τοῦ χαρίση τὴν παντοτεινή του φιλία.

* * *

Ὁ Βίσμαρκ ἔτρεφε ἰδιαιτέρα ἀγάπη πρὸς τὰ μουσικὰ ὄργανα. Κάποτε μάλιστα χάρισε ἕνα ἀπ' αὐτὰ στὸ μεγαλείτερο γυιὸ τοῦ Κάϊζερ, τὸ διάδοχο τοῦ θρόνου.

Μιὰ μέρα λοιπὸν πηγαίνοντας στὰ ἀνάκτορα βρῆκε τὸ μέλλοντα αὐτοκράτορα νὰ παίζη μὲ τὸ ὄργανό του. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τὸ χειριζότανε καλὰ κ' ἔβγαζε παραφωνίες, ὁ Βίσμαρκ ἀνέλαβε νὰ τοῦ κάνη μάθημα. Ἐπῆρε λοιπὸν στὰ χέρια του τὸ ὄργανο κι' ἄρχισε νὰ τὸ παίζη μὲ πολλὴ τέχνη. Τότε ὁ διάδοχος καὶ τ' ἀδέλφια του ἄρχισαν νὰ χορεύουν ἐνθουσιασμένα.

Ὁ Κάϊζερ ποὺ μπῆκε αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ δωμάτιο, ἔμεινε κατάπληκτος μπρὸς στὸ θέαμα ποὺ τοῦ παρουσιάστηκε. Γύρισε τότε στὸ Βίσμαρκ καὶ τοῦ εἶπε χαμογελῶντας :

— Βλέπω ὅτι οἱ μικροὶ πρίγκηπες ἀρχίζουν ἀπὸ τώρα νὰ χορεύουν σὰν νευρόσπαστα μπροστά σας !...

* * *

Μιὰ φορὰ ὁ κόμης Ἔγκεμπουργ προσέφερε τὸ λεύκωμά του στὸν Βίσμαρκ γιὰ νὰ γράψη κατιτί.

Ὁ σιδηροῦς ἀρχικαγκελάριος ἀνοίγοντας τὸ ἄλμπουμ εἶδε τ' ὄνομα τοῦ Θιέρσου, ὁ ὁποῖος εἶχε γράψει τὰ ἑξῆς :

«Δυὸ πράγματα ἔμαθα στὸ διάστημα τῆς ζωῆς μου. Πρῶτον νὰ συγχωρῶ καὶ δεύτερον νὰ μὴ λησμονῶ».

Κι' ὁ Βίσμαρκ ἐπρόσθεσε :

«Ἐγὼ ἔμαθα νὰ λησμονῶ πολλὰ καὶ νὰ ζητῶ συγγνώμη συχνά».

Ὕστερα ἀπ' τὰ ἐπιδόρπια τῆς ἐπρότεινε νὰ κατέβουν στὸν κῆπο.

κι' αὐτὸς μπροστὰ στὸ Ὀθωμανὸ Στρατάρχη. Ἦταν ἀλήθεια, ἀξιολύπητος ὁ Νικ. Πιέρης. Ἡ λύπη, ὁ κάτος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, τὰ αἵματα ποὺ ἔτρεχαν ἀπὸ τὶς πληγές του, εἶχαν τόσο μεταμορφώσει τὸν ἄλλοτε ὡραῖον ἄντρα, ὥστε ὁ Καπετὰν Πασᾶς δὲν τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως...

Ὅταν ὅμως ὁ Στρατάρχης τοῦ ἀπέσπασε μ' ἕνα ἀπότομο κίνημα τὸν ἐπάδεσμο καὶ εἶδε τὸ ἀτσαλένιο βλέμμα τοῦ πολεμιστῆ, ὅταν ἀντίκρυσε ὁλότελα ξεσκέπαστο τὸ πρόσωπό του, ἔβγαλε κραυγὴ ἀγρίας χαρᾶς.

— Νάτος ! ἐφώναξε. Αὐτὸς εἶνε !... Ἄ, τέλος πάντων σ' ἔβαλα στὸ χέρι !... Ἀλλάχ ! Τώρα νὰ ἰδῆς τί ἔχεις νὰ πάθης, σκύλλε Ρωμηέ !...

Καὶ γιὰ νὰ κάνη ἀρχὴ τῆς ἐκδικήσεως ποὺ ἔβραζε ἀπὸ χρόνια μέσα στὰ στήθη του, ὁ Τοῦρκος Στρατάρχης ἐσήκωσε τὸ μαστίγιο κ' ἔδωσε μιὰ στὸ πρόσωπο τοῦ αἰχμαλώτου. Ὁ Πιέρης ἐδάγκασε τὰ χείλη γιὰ νὰ μὴ φωνάξη καὶ στριφογύρισε μὲ ἀπελπισία στὴ θέσι του... Ὁ Καπετὰν Πασᾶς, λησμονῶντας τὸ ἀξίωμά του, ξεχνῶντας ὅτι τὸν βλέπει τόσος στρατός, ἔπεσε ἄγριο ἐπάνω στὸν Ἕλληνα αἰχμάλωτο, τὸν ἔρριξε κάτω, τὸν ἐπάτησε στὸ στῆθος, τὸν ἔφτυσε καὶ τέλος ἐφώναξε στοὺς στρατιῶτες του :

— Δέστε τον γερὰ ἐπάνω σ' ἕνα ἄλογο ! Γρήγορα !... Θὰ τὸν πάρω μαζύ μου...

Καὶ ἐνῶ οἱ στρατιῶτες ἐκτελοῦσαν τὴ διαταγή, ὁ Μεχμὲτ—ἀράπης ἐσέλωνε τὸ ἄτι τοῦ κυρίου του.... Σὲ λίγο, ὁ Καπετὰν Πασᾶς ἐγύριζε στὴ βίλλα τοῦ χωριοῦ ἔφιππος, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακές του. Σ' ἕνα ἄλογο, δεμένον χεροπόδαρα, ἔφερναν μαζύ τους καὶ τὸ Νικόλαο Πιέρη...

Εἶχε νυχτώσει. Μεγάλοι πυρσοὶ ἐφώτιζαν τὴ φρικώδη ἐκείνη συνοδεία, ποὺ ἐκάλπαζε πρὸς τὸ χωριὸ Ὕψος.

Μπροστὰ ἀπ' ὅλους, σιωπηλὸς καὶ ἀπαίσιος, μαῦρος σὰν τοὺς δαίμονες τοῦ Ἅδη, ἐπήγαινε ὁ Μεχμέτ, ὁ ἄλλοτε ὑπηρέτης τοῦ Πιέρη καὶ τῆς Ναζλῆ.

Γιατί ὅμως ἔφερναν τὸν αἰχμάλωτο στὴ βίλλα του ; Ποιὸ μυστήριο κρυβότανε στὴν ἐκδικητικὴ αὐτὴ μανία τοῦ Ὀθωμανοῦ Στρατάρχη ; Θὰ τὸ ἰδοῦμε στὸ ἑπόμενο φύλλο, ὅπου θὰ διηγηθοῦμε τὴ συνέχεια καὶ τὸ τέλος τῆς τραγωδίας αὐτῆς.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΑΝΤΙ

Ὁ Ζὰν Πραντὲλ διέτρεχε μ' ἕνα γρήγορο κι' ἀφηρημένο βλέμμα τὶς ἐπιστολὲς ποὺ ἔπαιρνε ἀπὸ ἕνα μεγάλο κουτὶ ἀνοιγμένο μπροστά του καὶ τὶς ἔρριχνε ἔπειτα τσαλακωμένες σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου, ὅπου εἶχαν μαζευτεῖ πολλὰ ἄχρηστα χαρτιά.

Τὰ γράμματα τὰ γεμᾶτα ὡραῖες ἐρωτικὲς φράσεις, τὰ γράμματα μὲ τὰ παράπονα, τὰ γράμματα μὲ τὶς βρισιὲς ἀποτελοῦσαν τώρα ἕνα σωρό, ἀπ' ὅπου ἐπρόβαλλαν ὀχροκίτρινα φύλλα καὶ ξερὰ λουλούδια, χωρὶς νὰ τοῦ διεγείρουν καμμιὰ συγκίνησι στὴν ψυχή.

Ἔξαφνα ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ἐρωτικῶν αὐτῶν ἐπιστολῶν, ὁ Πραντὲλ διέκρινε ἕνα μακρουλὸ καὶ λεπτὸ γάντι, ποὺ παραδόξως δὲν τοῦ ξυτνοῦσε καμμιὰ ἀνάμνησι στὸ νοῦ.

Ἀποροῦσε κι' ὁ ἴδιος γι' αὐτὴ τὴν ἀμνησιμόνη του. Γιὰ νὰ βοηθήση τὸν ἑαυτό του νὰ θυμηθῆ, πῆρε τὸ γάντι κι' ἄρχισε ν' ἀγγίζη τὸ δέρμα του τὸ μαλακὸ ἀπ' ὅπου ἔβγαινε μιὰ γλυκειὰ μυρουδιά.

Τὸ χέρι ποὺ τὸ φοροῦσε θᾶτανε μικρό. Ἀλλὰ πόσα μικρὰ χέρια δὲν εἶχε χαϊδέψει ὥς τώρα ὁ Πραντέλ ! Ἡ περισσότερες ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ τὸν ἀγάπησαν τέτοια χέρια εἶχαν...

Τέλος, ἀφοῦ σκέφτηκε ἀρκετά, χωρὶς ἀποτέλεσμα, τὸ πῆρε ἀπόφασι. Τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ θυμηθῆ τ' ὄνομα τῆς γυναίκας στὴν ὁποία ἀνῆκε τὸ γάντι κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸ πετάξη στὸ σωρὸ τῶν χαρτιῶν.

Ἔξαφνα ὅμως διέκρινε ἀπάνω του κάτι μικρὲς στρογγυλὲς κηλίδες, ὅμοιες μὲ σταλαγματιὲς βροχῆς, κι' ἀμέσως ἕνα ὄνομα πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του, μιὰ ξανθὴ ὀπτασία παρουσιάστηκε μπροστὰ στὰ μισόκλειστα μάτια του.

Καὶ τώρα πειὰ κατάλαβε γιὰ ποιὸ λόγο τὸ γάντι αὐτό, ποὺ φυλαγότανε τόσον καιρὸ καὶ μὲ τόση εὐλάβεια, δὲν τοῦ θύμισε τίποτε.

Τὸ γάντι αὐτὸ ἀνῆκε σὲ μιὰ γυναῖκα. Σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν τὴν εἶχε κατακτήσει, ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει μονάχα γιὰ μιὰ νύχτα καὶ ποὺ τοῦ εἶχε φύγει ἀφίνοντάς του μιὰ λύπη ποὺ βάσταξε σχεδὸν ἕνα χρόνο...

* * *

Ἦταν μιὰ ξανθὴ κι' ἀγέρωχη γυναῖκα, μὲ μάτια γελαστὰ καὶ μὲ ἐκφραστικότατα χείλη. Τὴν εἶδε γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ μιὰ βραδυὰ τοῦ φθινοπώρου.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ βρισκόταν στὸν πύργο ἑνὸς φίλου του, ἀρκετὰ ἔξω ἀπ' τὸ Παρίσι. Σὲ κάποια ἑσπερίδα, μεταξὺ τῶν ἄλλων προσκαλεσμένων τοῦ φίλου του εἶχε πάει κι' ἐκείνη.

Στὸ μεταξὺ ὁ Πραντὲλ ἔτυχε νὰ καθήση δίπλα της. Ἄρχισε νὰ τῆς μιλῆ καὶ μὲ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του πρόδωσε τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ τὸν κατεῖχε γιὰ τὴ γνωριμία της.

Ὕστερ' ἀπὸ τὰ ἐπιδόρπια τῆς ἐπρότεινε νὰ κατέβουν στὸν κῆπο, ὅπου φεγγοβολοῦσε λαμπρὴ ἡ σελήνη.

Τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του καὶ προχώρησαν μαζὺ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ὑψηλόκορμα δέντρα ποὺ σάλευαν ἀλαφρὰ τὶς ἀσημόλουστες κορυφές των.

Περπατοῦσαν ἀργά, χωρὶς νὰ μιλοῦν, ἀλλὰ ὁ Πραντὲλ νόμιζε πὼς τὰ βλέμματά τους ἐξέφραζαν καλύτερα ἐκεῖνα ποὺ θὰ ἔλεγαν μὲ τὸ στόμα.

Καθὼς ἐπήγαιναν μέσα στὸ σκοτάδι, τὰ κλαδιὰ γύρω τοὺς ἄγγιζαν σὰν φιλικὰ χέρια καὶ τὰ φύλλα τοὺς ἐχαϊδευαν ἐρωτικά.

Καθήσανε τέλος σ' ἕνα πάγκο, γιατί ἐκείνη τοῦ εἶπε πὼς εἶχε κουραστεῖ κι' ἤθελε ν' ἀναπαυτῆ.

Τὸ λατρευτό της πρόσωπο φαινόταν τώρα πιὸ αἰθέριο μέσα στὴ σκιά. Ὅλο της τὸ παρουσιαστικὸ τῆς ἔδινε μιὰ καλλονὴ νεράϊδας.

Αὐτὸς τότε τόλμησε νὰ πιάση ἀπαλὰ ἕνα ἀπ' τὰ μικρὰ γαντοφορεμένα χέρια της κι' ἐκείνη τοῦ τ' ἄφησε χωρὶς ἀντίστασι, θεληματικά. Κι' ἔξαφνα... Ἔξαφνα ὁ Πραντέλ, κυριευμένος ἀπὸ μιὰ ἀνέκφραστη συγκίνησι, ἔπεσε καταγῆς γονατιστὸς κι' ἔκλαψε, ἔκλαψε πολύ, ἔχυσε δάκρυα θερμὰ καὶ γλυκὰ ἀπάνω στὸ χεράκι τῆς ἀγαπημένης του.

Ὕστερ' ἀπὸ κάμποση ὥρα σηκώθηκαν ἀπὸ τὸν πάγκο καὶ σχεδὸν ἀγκαλιασμένοι ξαναγύριζαν στὸν πύργο, ὅπου δὲν εἶχαν ἀντιληφθεῖ τὴν ἀπουσία τους.

Καθὼς ἔβγαιναν ἀπ' τὴ δεντροστοιχία ἡ νέα γυναῖκα σήκωσε τὸ χέρι της καὶ κύτταξε τὸ γάντι της.

Τὰ δάκρυα ποὺ εἶχε χύσει ὁ Πραντὲλ εἶχαν σχηματίσει πάνω στὸ λεπτὸ δέρμα μερικὲς κηλίδες σὰν τῆς βροχῆς.

Τότε τὸ αἰθέριο ἐκεῖνο πλάσμα ἔβγαλε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τὸ γάντι καὶ τὸ πέταξε κάτω λέγοντας μ' ἀλλαγμένη φωνή :

— Μοῦ κατέστρεψες τὸ γάντι, καϋμένε !...

Ὁ Πραντὲλ τάχασε. Ἐπάγωσε ὁλόκληρος. Ἔσκυψε ὡστόσο, πῆρε τὸ γάντι καὶ τὸ φύλαξε μ' εὐλάβεια μές στὴν ἀλληλογραφία του. Καθὼς ὅμως τὸ κύτταζε τώρα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, ἔσκασε ξαφνικὰ στὰ γέλια καὶ τὸ πέταξε μακρυὰ μὲ περιφρόνησι...

RODOLPHE DANGERS